

vi har sympati for obligatorisk kristendomsundervisning i folkeskolen. Muslimerne skal ikke tvinges til at være kristne, selv om de bor i Danmark, men det er vores opfattelse, at hvis man skal kunne forstå det danske samfund og klare sig her, er det vigtigt, at man er vidende om den kristne tro, dens værdier, dens lære og dens traditioner. Uden det fundament mener vi ikke, at man er godt nok rustet til at forstå og begå sig i det samfund, vi har opbygget her i Danmark.

Vi ønsker imidlertid en bredere og grundigere debat om dette forslag, og vi ser helst, at den foregår i tilknytning til de nye forhandlinger om folkeskolen, som vi jo nu skal i gang med, og som ministeren har inviteret til. Det ville være en stor fordel at få dette vigtige spørgsmål drøftet og afklaret i forbindelse med en ny aftale om folkeskolen, som jo også vil indeholde mange andre principielle og praktiske spørgsmål.

Kl. 13.35

Trods vores store sympati for substansen i det fremsatte forslag vil vi derfor stemme imod, men som nævnt sker det ud fra en betragtning om at fremme ideen i tilknytning til de kommende forhandlinger hos undervisningsministeren. Der skal ikke være tvivl om, at i Det Konservative Folkeparti vil vi kæmpe for, at obligatorisk kristendomsundervisning bliver en del af fremtidens folkeskole.

Morten Homann (SF):

Da SF's ordfører, fru Anne Baastrup, ikke kan være til stede her i dag, vil jeg på SF's vegne prøve at fremlægge vores holdning til dette forslag.

Forslaget forsøger at installere kristendommen som et obligatorisk fag uden skelen til den mangfoldighed af trosretninger og manglende tro, som er virkeligheden i det moderne samfund. Forslaget er udtryk for en frygtssom kulturel oprustning, som skal tvinge én religiøs forståelseshorisont ned over hovedet på alle folkeskolens elever. Forslaget udviser dels manglende tiltro til funderingen hos den kristne del af Danmarks befolkning, dels til de enkelte familiers evne til at træffe valg for sig selv.

Det er klart for enhver, at kristendom og store dele af dansk historie er vævet tæt sammen, men lige så klart er det, at en del af Danmarks historie er uden forbindelser til kristendommen. Vi har historieundervisningen til at belyse forholdet mellem bl.a. stat, vaner, tro og kultur, og i den forbindelse spiller kristendommen en vigtig og uomgængelig rolle. Men lige så klart er det, at der i Danmark er religionsfrihed, og vi lever i

en tid, hvor der i Danmark findes tusindvis af mennesker uden noget egentligt tilhørsforhold til kristendommen og kirken. Dertil kommer en gruppe nye borgere, som har et helt andet religiøst grundlag.

Det ligger i det protestantiske tankegods, at gudsforholdet er noget personligt. Der er intet i vejen for, at det enkelte barn og dets forældre vælger kristendomsundervisningen fra uanset religiøs baggrund, det er tværtimod en styrke og udtryk for stillingtagen. Historieundervisningen skal sikre den brede kulturelle forståelse, herunder kristendommens betydning, mens kristendomsundervisningen er et fag for dem, der i forvejen føler sig kristne.

SF ønsker i virkeligheden kristendomsundervisningen afløst af et obligatorisk fag, religion og idéhistorie. I et sådant fag kunne skolebørnene få et bredt fundament for forståelsen af de kulturelle sammenhænge, ligheder og forskelle, der udgør den religiøse og kulturelle mangfoldighed. Det ville i langt højere grad kvalificere børnene til den virkelighed, som er deres, nemlig et internationaliseret og mange steder multikulturelt verdenssamfund. På den måde kunne folkeskolen sikre den fremtidige samfundsmæssige sammenhængskraft.

SF kan derfor ikke støtte forslaget.

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstres allerførste principprogram, arbejdsprogram, er jo fra maj 1905 og indeholder en tilkendegivelse, en politisk stillingtagen, som går ud på, at lærerne skal have mulighed for at være fritaget for at undervise i det fag, som dengang hed religion, og at forældrene skulle have mulighed for at fritage deres børn for undervisningen i det pågældende fag.

Vi er enige i stort set alt det, ministeren sagde i sit indlæg, og jeg vil gerne understrege, at jeg sådan set kunne tilslutte mig det allermeste. Vi kan tilslutte os, at fritagelsesparagraffen, som vi nu kalder den, er en gammel, gammel dansk tradition, som i virkeligheden er udtryk for en åbenhed og en frihed, der kendetegner dansk kultur, nøjagtig som vi kan se det andre steder.

Jeg vil gerne parallelisere med spørgsmålet om undervisningspligt eller skolepligt. Baggrunden er jo en fælles forståelse for, at det er forældrene, der har ansvaret, og at det er forældrene, der foretager valg vedrørende deres børn, også i værdibaserede spørgsmål eller spørgsmål, der opfattes som meget prægede af værdier.